

Arrest

nr. 50 654 van 29 oktober 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT, loco advocaat M. FRERE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 26 februari 1980 in het Tsjetsjeense dorp Katar-Yurt, waar u ook uw propiska had.

In 2000 huwde u op traditionele wijze met Z.(...) A.(...) (O.V. X). Op 26 mei 2003 liet u dit huwelijk officieel registreren bij de burgerlijke stand in het district Atchoi-Martan.

U verliet Tsjetsjenië eind 2006 omdat u er gezocht werd door de FSB en reisde samen met uw gezin naar Litouwen, waar u op 24 november 2006 asiel aanvraagde. Tussendoor keerde u echter nog naar Tsjetsjenië terug. Uw jongste kind werd namelijk in 2008 in Tsjetsjenië geboren.

In Litouwen verkreeg u uiteindelijk een tijdelijke verblijfsvergunning.

Toch kwam u op 16 juni 2009 samen met uw gezin naar België, waar u de volgende dag, op 17 juni 2009, een eerste maal asiel aanvraagde.

Op basis van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenoemde 26 quater, genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 18 november 2009, werd u samen met uw gezin teruggestuurd naar Litouwen, dat verantwoordelijk was voor de behandeling van uw asielaanvraag.

U besloot echter niet in Litouwen te blijven, maar keerde eind december 2009 andermaal naar Tsjetsjenië terug. Daar vernam u van uw ouders dat er tijdens uw afwezigheid mensen langs waren geweest die naar u op zoek waren. De volgende dag ging u daarom naar de dorpsadministratie om uit te zoeken wat er precies aan de hand was. Het adjunct-hoofd van de administratie bezorgde u een document waarmee u naar een mensenrechtenorganisatie kon stappen, wat u echter niet deed. Twee weken na uw aankomst in Tsjetsjenië werd u thuis door medewerkers van de ROVD gearresteerd, waarna u vier dagen lang werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd over het feit dat uw oom, I.(...) U.(...), die een rebel was, u twee maal gebeld had toen u nog in Litouwen verbleef. Toen u dit ontkende werd u zwaar mishandeld. Uiteindelijk kwam u vrij door toedoen van uw oom, M.(...) S.(...), die een leidinggevende functie bekleedt binnen de MVD. Na uw vrijlating werd u opgenomen in het ziekenhuis van Katar-Yurt omdat u ernstige verwondingen had opgelopen. Na een aantal dagen haalde uw oom u echter uit het ziekenhuis weg omdat hij vreesde dat u er opnieuw opgepakt kon worden. U werd nog een aantal dagen thuis verzorgd, waarna u de nacht afwisselend bij verschillende familieleden doorbracht. Tijdens uw afwezigheid, ergens begin maart, kwamen bij u thuis opnieuw medewerkers van een overheidsinstantie langs, u heeft echter geen idee tot welke instantie zij behoorden.

Na dit bezoek besloot u Tsjetsjenië opnieuw te verlaten.

U verliet Tsjetsjenië andermaal midden maart 2010. Vanuit Katar-Yurt ging u alleen naar Grozny, waar u op 17 maart 2010 de trein naar Moskou nam. U bereikte Moskou op 19 of 20 maart 2010 en reisde met de bus voort naar Minsk (in Belarus), waar u de volgende dag aankwam. In Minsk overnachtte u twee maal alvorens u naar Grodno (in Belarus) doorreisde. In Grodno huurde u een kamer in afwachting van de komst van uw gezin. U verbleef uiteindelijk een week in Grodno, waarna u samen met uw gezin in een vrachtwagen clandestien de Poolse grens overstak. Deze vrachtwagen bracht u tot de stad Bialystok, waar jullie overstapten in een minibus, die u tot België bracht. Jullie bereikten België op 30 of 31 maart 2010.

Op 1 april 2010 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten. Sinds uw aanhouding in 2005, zou u nog steeds gezocht worden door de FSB en na uw terugkeer naar Tsjetsjenië in 2009 werd u gearresteerd door de ROVD. Daarnaast werd u tevens gezocht door medewerkers van een onbekende overheidsinstantie.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo valt uw vrees geenszins te rijmen met het feit dat u meermaals naar Tsjetsjenië bent teruggekeerd. U verklaarde namelijk dat u in 2005 door de FSB werd gearresteerd (CGVS, p. 11 en 20) en u sindsdien nog steeds door deze instantie gezocht wordt (CGVS, p. 20).

Niettemin blijkt uit de geboorteakte van uw derde kind, dat op 10 maart 2008 in Katyr-Yurt geboren werd (document 3), evenals uit uw verklaringen, dat u in 2008 naar Tsjetsjenië bent teruggekeerd. Dit blijkt tevens uit het binnenlandse paspoort van uw vrouw, die op 17 oktober 2008 een internationaal paspoort

uitgereikt kreeg (zie document 2). Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt bovendien dat u na uw vertrek uit Tsjetsjenië zelfs meermaals naar uw land van herkomst bent teruggekeerd, hetzij alleen, hetzij met uw vrouw en kinderen (Vragenlijst DVZ, nr. 33).

Uw veelvuldige terugkeer naar Tsjetsjenië valt helemaal niet te rijmen met de ernst van de door u verklaarde vrees, meer bepaald uw angst voor de dood (CGVS, p. 21).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Hetzelfde geldt ten aanzien van uw terugkeer naar Tsjetsjenië in 2009.

Nadat u in België een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenoemde 26 quater voor Litouwen kreeg, besloot u immers niet in Litouwen te blijven, niettegenstaande u er een tijdelijke verblijfsvergunning verkregen had die volgens uw verklaringen tot 2010 geldig was (CGVS, p. 7), maar andermaal naar Tsjetsjenië terug te keren.

Volgens de verklaringen van uw vrouw verbleven jullie na jullie vertrek uit België, 2 tot 3 dagen in Vilnius totdat jullie van de autoriteiten een laissez-passer kregen om terug te keren naar de Russische Federatie (Verklaring DVZ vrouw, nr. 33).

Het feit dat jullie, niettegenstaande u op dat moment nog steeds door de FSB gezocht werd (CGVS, p. 20), via de officiële weg naar Tsjetsjenië zijn teruggekeerd, valt niet te rijmen met de vrees die u verklaarde te hebben.

Daar komt nog bij dat u voor uw terugkeer naar Tsjetsjenië reeds op de hoogte was van het feit dat u ook door de ROVD gezocht werd omdat uw oom, I.(...) U.(...), die een rebel was, u in Litouwen twee maal opgebeld had (verklaring DVZ, p. 2. nr 5 - CGVS vrouw, p. 11). Desondanks besloot u nog steeds naar Tsjetsjenië terug te gaan. U argumenteerde wel dat u hoopte dat u met rust gelaten zou worden omdat de personen die verbonden waren met uw problemen reeds dood waren (CGVS, p. 20).

Deze verklaring is echter niet afdoende gezien de ernst van uw vrees, meer bepaald uw angst voor de dood (CGVS, p. 21).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

De ernst van uw vrees valt verder evenmin te rijmen met het feit dat u na uw arrestatie midden januari 2010 nog bijna 2 maanden in Tsjetsjenië bent gebleven (CGVS, p.8, 9 en 12).

Aangaande uw arrestatie dient bovendien opgemerkt te worden dat u zich de precieze datum ervan opmerkelijk genoeg niet meer herinnert. In eerste instantie verklaarde u dat u op 15, 16 of 17 januari 2010 na 4 dagen opsluiting vrijgelaten werd (CGVS, p. 9). Vervolgens gaf u echter aan dat u op 15 of 16 januari gearresteerd werd, maar dat u zich de precieze datum niet meer kon herinneren (CGVS, p. 17). Later zei u nog dat u op 20 januari 2010 vrijkwam (CGVS, p. 18). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder uitgehold. Er moet tevens opgemerkt worden dat u geen enkele poging hebt gedaan om uw problemen kenbaar te maken. Zo ontving u van het adjunct-hoofd van de administratie van het dorp Katar-Yurt een document waarmee u zich op zijn aanraden tot een mensenrechtenorganisatie kon wenden (CGVS, p. 10). U liet echter na dit te doen (CGVS, p. 10).

Uw argumentatie als zou uw oom gezegd hebben dat dergelijke organisaties niets kunnen oplossen (CGVS, p. 10), rechtvaardigt deze nalatigheid niet.

In ditzelfde verband moet bovendien gewezen worden op het feit dat u opmerkelijk genoeg niet eens wist wat er precies in bovenvermeld attest stond (CGVS, p. 10).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Voorts werden er tussen uw opeenvolgende verklaringen een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld.

Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande het moment waarop u vernam dat de autoriteiten naar u op zoek waren omdat uw oom, I.(...) U.(...), twee maal naar u gebeld had toen u in Litouwen verbleef. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat u voor uw terugkeer naar Tsjetsjenië in december 2009 reeds op de hoogte was van het feit dat de politie uw Litouws gsm-nummer had teruggevonden tussen de spullen van uw oom en dat de politie bijgevolg wist dat uw oom u opgebeld had (Vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 5). Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat u pas na uw aankomst in Tsjetsjenië van uw ouders hebt vernomen dat de ROVD naar u op zoek was omdat uw oom contact met u had opgenomen (CGVS, p. 16).

Toen u vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken andere verklaringen had afgelegd, antwoordde u enkel dat u niet gezegd had dat u voor uw terugkeer reeds op de hoogte was (CGVS, p. 17), waardoor deze tegenstrijdigheid echter niet wordt opgeheven.

Uw vrouw gaf bovendien aan dat u al in Litouwen wist dat de autoriteiten op de hoogte waren van de contacten tussen u en een familielid (CGVS vrouw, p. 11).

Na grondige analyse van uw verklaringen en die van uw vrouw werd bovendien nog een aantal ongerijmdheden vastgesteld.

Zo verklaarde u net als uw vrouw dat er na uw aanhouding door de ROVD nog andere medewerkers van de autoriteiten naar u op zoek waren (CGVS, p. 15; CGVS vrouw, p.10). Zij zouden op een ochtend bij u thuis zijn langs geweest (CGVS, p. 15).

In tegenstelling tot uw vrouw vermeldde u dat zij slechts één maal bij u langs kwamen (CGVS, p. 19). U vrouw zei echter dat deze mensen in totaal 2 keer waren langs geweest, maar zij de tweede keer niet thuis was (CGVS vrouw, p. 10).

De eerste maal zouden deze mensen volgens uw vrouw aan jullie kinderen gevraagd hebben waar hun vader was (CGVS vrouw, p. 10). U daarentegen verklaarde dat ze aan de kinderen van uw jongste broer vroegen waar hun vader zich bevond (CGVS, p. 18-19).

Al deze tegenstrijdigheden en ongerijmdheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Belarus, meer bepaald vanuit Grodno, in de laadruimte van een vrachtwagen geladen met meubels naar de Poolse stad Bialystok gereisd zou zijn. Onderweg zou er een controle geweest zijn, waarbij de deuren van de laadruimte geopend werden. Tijdens deze controle werden jullie evenwel niet opgemerkt. (CGVS, p. 13-14).

Het is echter weinig aannemelijk dat jullie erin geslaagd zijn de Poolse grenscontrole te passeren zonder ontdekt te worden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat vrachtverkeer aan alle grensposten in Polen twee maal gecontroleerd wordt. Voor geladen vrachtwagens wordt hierbij gebruik gemaakt van micro-search, waarmee de hartslag van personen of dieren die zich eventueel in de vrachtwagen bevinden gegarandeerd gedetecteerd wordt.

Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u zonder ontdekt te worden de Poolse grenscontroles zijn gepasseerd.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, uw reisdocument waarvan u verklaarde dat het in Tsjetsjenië ligt (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Tot slot moet nog opgemerkt worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs kon voorleggen van het feit dat u in 2005 door de FSB gearresteerd werd en sindsdien ook door deze instantie gezocht wordt (CGVS, p. 11 en 20).

U legde wel een attest van de lokale administratie van Katar-Yurt voor.

Ongeacht het feit dat het opmerkelijk is dat de autoriteiten een attest uitreiken dat bevestigt dat u door hen vervolgd wordt, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, echter dat dergelijke documenten in Tsjetsjenië door eenieder tegen betaling van ambtenaren kunnen worden gekocht. U kon het Commissariaat-generaal evenmin enig bewijs aanreiken aangaande uw arrestatie door de ROVD in januari 2010 (CGVS, p. 9, 15 en 17).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort en dat van uw vrouw, de geboorteaktes van uw 3 kinderen, uw huwelijksakte, een convocatie op naam van uw vrouw, uw 2 medische attesten, een treinticket, een betalingsbewijs van een hotel, een brief van uw tante, artikels over de dood van uw oom en een artikel over de vermissing van de oom van uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort en dat van uw vrouw alsook uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u verklaarde problemen. Het treinticket en het betalingsbewijs van het hotel bevatten informatie aangaande uw reisweg, maar niet aangaande de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben. Aan de brief van uw tante vervolgens kan geen objectieve waarde gehecht worden. Zowel de artikels over de dood van uw oom als die aangaande de vermissing van de oom van uw vrouw bevatten geen enkele verwijzing naar uw persoon en hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u zelf in Tsjetsjenië gekend zou hebben. Het eerste medische attest toont aan dat u op 20 januari 2010 een traumatoloog hebt geraadpleegd in de districtspolikliniek van Atchoi-Martan. Dit attest bevat echter geen enkele vermelding aangaande de oorzaak van de vastgestelde verwondingen. Uit het tweede medische attest blijkt dat u sinds 16 augustus 2006 ingeschreven staat op de D-lijst van een neuroloog. Dit attest spreekt zich evenmin uit over de oorzaak van de vermelde verwondingen en werd bovendien op aanvraag opgesteld. De convocatie op naam van uw vrouw ten

slotte vermeldt niet in welke hoedanigheid en in het kader van welke zaak zij zich diende aan te melden. Ook de uitreikinginstantie ontbreekt.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat in Tsjetsjenië iedereen eender welk document van ambtenaren kan kopen.

Volledigheidshalve kan in dit verband nog worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal vermeldde dat u thuis nog een ander medisch attest had liggen (CGVS, p. 10). U beloofde het binnen de 5 werkdagen aan het Commissariaat-generaal te bezorgen (CGVS, p. 10). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog niets ontvangen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 augustus 2010 een schending in van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat vooreerst gelden dat de commissaris-generaal zelf aanhaalt dat er in Tsjetsjenië nog verschillende problemen zijn op het gebied van mensenrechten en dat hierdoor, aldus verzoeker, de beslissing die hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert, behept is met een interne tegenstrijdigheid.

Verder verklaart verzoeker dat hij onmogelijk in Litouwen onmogelijk kon blijven omdat zijn tijdelijke verblijfsvergunning aldaar werd stopgezet en verklaart dat hij bij terugkeer naar Tsjetsjenië de nodige voorzorgsmaatregelen genomen heeft om te vermijden dat hij er problemen zou kennen. Verzoeker herhaalt hierbij dat hij dacht dat zijn problemen wel zouden verminderd zijn gezien de personen die verbonden waren met diens problemen, overleden waren.

Verzoeker meent dat de tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal vaststelt met betrekking tot de data van zijn arrestatie, niet bestaat omdat hij al altijd verklaard heeft dat hij de 14e, 15e, of 16e januari 2010 werd aangehouden en hij op 20 januari werd vrijgelaten.

Dat in het verhoor één keer voorkomt dat hij op 14, 15 of 16 januari 2010 werd vrijgelaten, is volgens verzoeker te wijten aan een manifeste vertaalfout of een bevattingsfout van de gezegden. Bovendien, zo stelt verzoeker, is dit element op zich niet voldoende om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen.

Hij verklaart vervolgens dat hij zich niet tot een mensenrechtenorganisatie wendde omdat dat toch geen soelaas zou brengen voor zijn problemen. Hij verwijst hiertoe naar het Cedoca-rapport waaruit volgens hem blijkt dat het personeel van dergelijke organisatie zelf stelt dat bij hen klacht indienen een gevaar inhoudt zowel de organisatie als voor de indiener zelf en dat er ook geen gevolg wordt gegeven aan klachten over overheidsmisbruik.

Overigens is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal er zich al te gemakkelijk van af maakt door te stellen dat dergelijke documenten bekomen kunnen worden mits betaling.

Aangaande de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden in zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote, laat verzoeker gelden dat deze niet de kern van het asielrelaas betreffen en aldus niet van die aard zijn om zijn geloofwaardigheid aan te tasten.

Verder wijst verzoeker er op dat zijn identiteit en etnische afkomst niet betwist worden evenals zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, wat volgens hem bevestigd wordt door de verschillende data van afgifte van reisdocumenten waarvan de authenticiteit door de commissaris-generaal niet in vraag wordt gesteld.

Wat betreft zijn reisweg, houdt verzoeker vol dat deze gebeurd is zoals hij heeft verteld op het Commissariaat-generaal. Daarenboven is hij van mening dat de onvolkomenheden desbetreffend, niet van dien aard zijn om aan zijn vrees vervolgd te worden, te twijfelen.

Verzoeker vraagt om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal teneinde het verder te onderzoeken.

In ondergeschikte orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Wat betreft de verwijzing van verzoeker naar de algemene situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat dit niet volstaat om als vluchteling erkend te worden of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

De vermelding van de Tsjetsjeense origine van verzoeker en diens loutere verwijzing naar een welbepaalde situatie in zijn land van herkomst, volstaan inderdaad niet. Elke aanvraag dient immers individueel beoordeeld te worden; de bestreden beslissing geeft dan ook duidelijk aan dat gezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

In casu is verzoeker er niet in geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Aangaande verzoekers uitleg met betrekking tot zijn terugkeer naar Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

De Raad verwijst bijgevolg naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing en deelt het besluit van de commissaris-generaal dat verzoekers uitleg voor het meermaals terugkeren naar Tsjetsjenië niet aanvaardbaar is gezien de ernst van verzoekers voorgehouden vrees, namelijk de angst om gedood te worden (zie verhoorverslag van 10 juni 2010, p. 21). De vrijwillige terugkeer van verzoeker is totaal niet te verzoenen met de voorgehouden vrees; de geloofwaardigheid ervan wordt niet aangenomen.

Omtrent de bewering van verzoeker dat er betreffende de opgegeven datum van zijn arrestatie helemaal geen tegenstrijdigheid is, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt (zie voormeld verhoorverslag, p. 9, 17 en 18) dat verzoeker wel degelijk verschillende verklaringen heeft afgelegd, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 3) beweert dat hij "STEEDS" hetzelfde heeft verklaard:

Vraag: "Wanneer vrijgelaten?"

Antwoord: "Na 4 dagen".

Vraag: "de datum weet u niet?"

Antwoord: "Het was ongeveer **15-16-17 januari 2010**"

Vraag: "Dat u werd vrijgelaten of aangehouden?"

Antwoord: "**Vrijgelaten** op een van die dagen" (verhoorverslag, p. 9)

...

Vraag: "**datum oppakken?**"

Antwoord: "**15 of 16 januari**, maar de precieze datum kan ik me niet herinneren" (verhoorverslag, p. 17)

Vraag: "wanneer dan **vrijgelaten**"

Antwoord: "4 dagen later, **20 januari 2010**" (verhoorverslag, p. 18)

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn relaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan.

Het verweer van verzoeker dat het verschil een vertaalfout moet betreffen, wordt door de Raad niet aangenomen; uit het voormelde verhoorverslag blijkt niet dat verzoeker ergens tijdens het verhoor enig probleem desbetreffende de vertaling heeft gemeld alhoewel hij er bij aanvang van het verhoor op gewezen werd dat eventuele problemen te melden. Bovendien werd verzoeker op het einde van het verhoor uitdrukkelijk gevraagd of hij alle vragen en de tolk goed begrepen had, waarop verzoeker "Ja" antwoordde (zie voormeld verhoorverslag, p. 22).

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift beweert dat de in de bestreden vastgestelde tegenstrijdigheden niet de kern van zijn relaas betreffen en zodoende zijn geloofwaardigheid niet aantasten, merkt de Raad op dat verzoeker met deze stelling geenszins deze incoherenties verklaart of weerlegt; deze blijven dan ook staande en er is geen reden om deze niet in de oordeelsvorming omtrent zijn geloofwaardigheid te betrekken. Verder dient te worden benadrukt dat de ongerijmdheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote met betrekking tot de frequentie van het bezoek bij verzoeker van medewerkers van de autoriteiten én met wie zij spraken, wel degelijk een kernelement uitmaakt in zijn asielrelaas aangezien hij beweert vervolgd te worden door medewerkers van de FSB en de ROVD (zie verhoorverslag, p. 10, 11 en 20).

Hetgeen voorafgaat voert tot het besluit dat het verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Dit in acht genomen, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

De Raad benadrukt bovendien dat -indien er al enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers asielmotieven, quod non- internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de

asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op bescherming in zijn land van herkomst. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of in casu internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoeker heeft zelfs geen enkele poging ondernomen, wat hij overigens niet ontkent (zie verzoekschrift, p. 3), om zijn problemen kenbaar te maken of hulp te zoeken bij een mensenrechtenorganisatie. Zijn verweer dat "*hij wist dat*" (zie het voormeld verzoekschrift, p. 3) dergelijke organisatie hem geen bescherming zou kunnen bieden, rechtvaardigt deze nalatigheid niet zoals in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt. Inderdaad hetgeen verzoeker beweert dat "*hij wist dat...*", is een blote bewering gezien verzoeker zijn desbetreffend weten -op het ogenblik van zijn moeilijkheden- , niet verklaart, noch illustreert.

Inderdaad het louter citeren van enkele zinsneden uit de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie in de beslissing van juli 2010, volstaat niet om in hoofde van verzoeker zijn in gebreke blijven om hulp te zoeken -ten tijde van- zijn problemen, te verklaren.

Waar verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal zich aangaande de documenten die hij bijbrengt gemakkelijk van af maakt door te stellen dat dergelijke documenten tegen betaling kunnen bekomen worden, antwoordt de Raad dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat dergelijke documenten (in casu een attest van de lokale administratie van Katar-Yurt) in Tsjetsjenië door eenieder tegen betaling van ambtenaren kunnen gekocht worden. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is.

Het verweer van verzoeker dat de documenten "in origineel" worden voorgelegd is waardeloos. Ook tegen betaling verkregen -niet authentieke- documenten zijn "origineel" naar vorm.

Niet onvermeld mag worden gelaten dat verzoeker geen toelichting kon verschaffen over de inhoud van het door hem neergelegde attest, wat zich ook keert tegen zijn geloofwaardigheid.

Verzoekers verweer dat de (on-)geloofwaardigheid van zijn reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus, wordt niet aanvaard.

De asielinstanties mogen immers overeenkomstig artikel 4, 2de lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute. Duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten is primordiaal voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees.

Daar verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, namelijk dat vrachtverkeer aan alle grensposten in Polen twee maal gecontroleerd wordt en dat voor geladen vrachtwagens hierbij gebruik wordt gemaakt van micro-search, waarmee de hartslag van personen of dieren die zich eventueel in de vrachtwagen bevinden gegarandeerd gedetecteerd wordt -wat verzoeker overigens niet weerlegt-, kan inderdaad geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaring als zou hij zonder ontdekt te worden de Poolse grenscontroles, dus illegaal, de grens zijn overgestoken.

Hierdoor ontstaat, zoals de commissaris-generaal stelt, het sterke vermoeden dat verzoeker gewild zijn internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, een eerder ongestoord verblijf, verborgen te houden. Dit keert zich ook tegen zijn geloofwaardigheid. Het internationale paspoort is immers, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Door opzettelijk dit document achter te houden voor de asielinstanties en mogelijk een fictieve reisweg en fictieve reisdatum op te geven aan de ambtenaar van het Commissariaat-generaal ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 10 juni 2010 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad besluit, gelet op het voorgaande, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE

